

Lista 3 sprawozdanie

Matylda Mordal

Zadanie 1

CUT_ROD

```
int CUT_ROD(int p[], int n) {
    if (n == 0) return 0;

    int q = INT_MIN;
    for (int i = 1; i <= n; ++i) {
        q = max(q, p[i - 1] + CUT_ROD(p, n - i));
    }
    return q;
}
```

Działanie funkcji CUT_ROD

- Tablica $p[]$ zawierająca ceny prętów o różnych długościach. Liczba n oznaczająca długość pręta do przecięcia.
- Jeśli długość pręta $n = 0$, maksymalny zysk wynosi 0.
- Próbuje podzielić pręt na dwa kawałki o długości i i $n - i$ (dla każdego i od 1 do n).
- Maksymalny zysk dla bieżącego podziału obliczamy jako $p[i - 1]$ (zysk z pręta długości i) + wynik rekurencji dla pozostałej długości $CUT_ROD(p, n - i)$.
- Maksymalny zysk q aktualizujemy przy każdym podziale, wybierając najlepszy możliwy podział.

MEMORIZED_CUT_ROD

```
int MEMORIZED_CUT_ROD(int p[], int r[], int s[], int n) {
    if (r[n] >= 0) return r[n];
    int q;
    if (n == 0) {
        q = 0;
    } else {
        q = INT_MIN;
        for (int i = 1; i <= n; ++i) {
            int mozliwosc = p[i - 1] + MEMORIZED_CUT_ROD(p, r, s, n - i);
            if (q < mozliwosc) {
                q = mozliwosc;
                s[n] = i;
            }
        }
    }
    r[n] = q;
    return q;
}
```

Działanie funkcji MEMORIZED_CUT_ROD

- Funkcja zapamiętuje wyniki dla różnych długości prętów w tablicy $r[]$.
- Jeśli wartość $r[n]$ jest już obliczona, funkcja zwraca zapamiętaną wartość.
- Jeśli długość pręta $n = 0$, maksymalny zysk wynosi 0.

- Próbuje podzielić pręt na dwa kawałki o długości i i $n - i$ (dla każdego i od 1 do n).
- Maksymalny zysk dla bieżącego podziału obliczamy jako $p[i - 1]$ (zysk z pręta długości i) + wynik rekurencji dla pozostałej długości $\text{MEMORIZED_CUT_ROD}(p, r, s, n - i)$.
- Maksymalny zysk q aktualizujemy przy każdym podziale, wybierając najlepszy możliwy podział.
- Wynik jest zapisywany w tablicy $r[]$. Dzięki temu późniejsze wywołania funkcji są szybsze, ponieważ można korzystać z wcześniej obliczonych wartości.

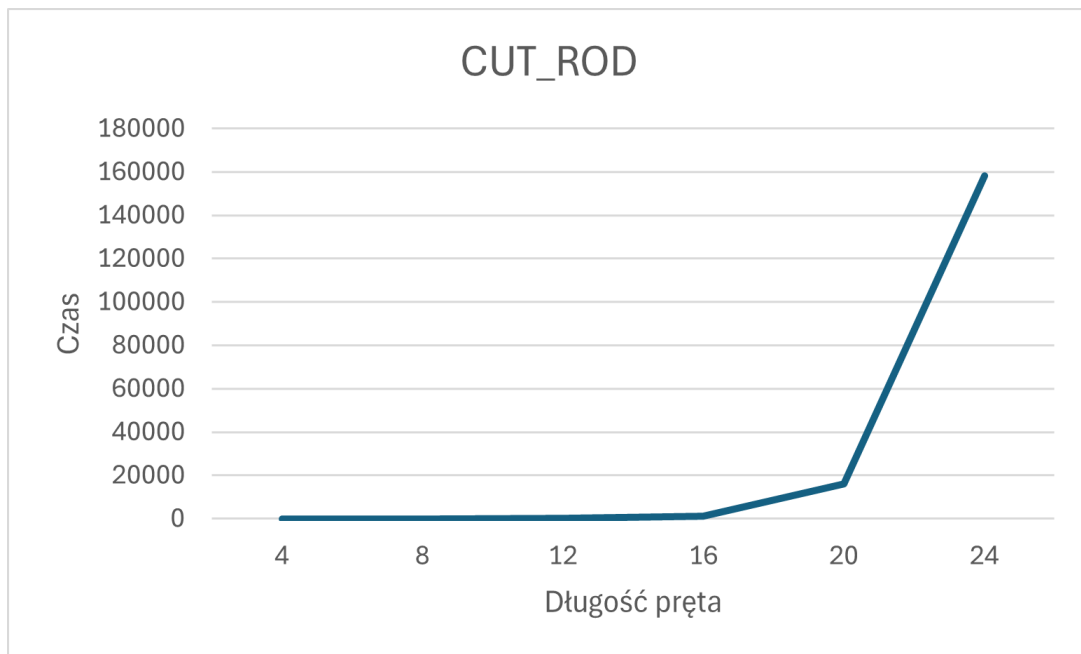
EXT_BOT_UP_CUT_ROD

```
int EXT_BOT_UP_CUT_ROD(int p[], int n, int r[], int s[]) {
    r[0] = 0; // Cena 0 dla 0
    for (int j = 1; j <= n; ++j) {
        int q = INT_MIN;
        for (int i = 1; i <= j; ++i) {
            if (q < p[i - 1] + r[j - i]) {
                q = p[i - 1] + r[j - i];
                s[j] = i;
            }
        }
        r[j] = q;
    }
    return r[n];
}
```

Działanie funkcji EXT_BOT_UP_CUT_ROD

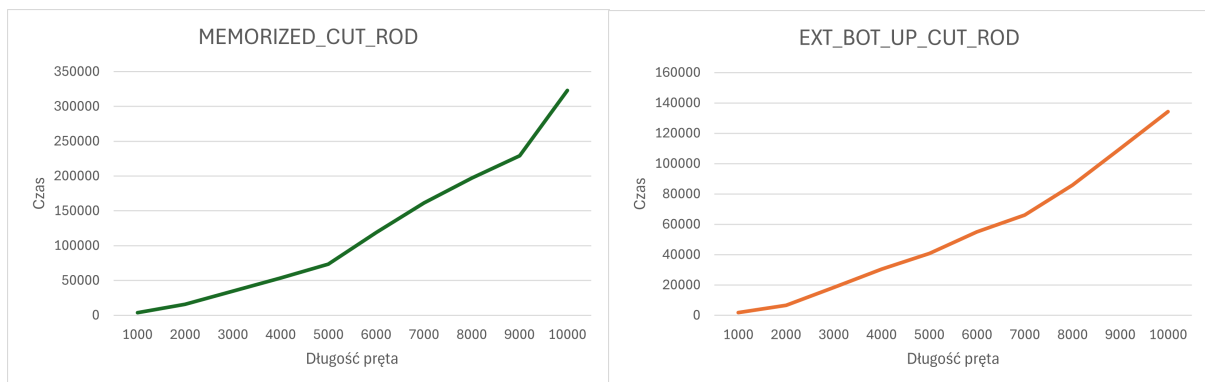
- Funkcja rozpoczyna od przypisania zera dla długości pręta $r[0]$.
- Dla każdej długości pręta j od 1 do n :
 - Funkcja sprawdza wszystkie możliwe podziały pręta na kawałki o długości i i $j - i$.
 - Maksymalny zysk q jest aktualizowany jako suma zysku z kawałka o długości i ($p[i - 1]$) oraz wyniku dla pozostałej długości ($r[j - i]$).
 - Zapamiętuje optymalną długość cięcia w tablicy $s[]$.
- Wynik: Funkcja zwraca wartość $r[n]$, czyli maksymalny zysk dla długości pręta n .

Zadanie 2

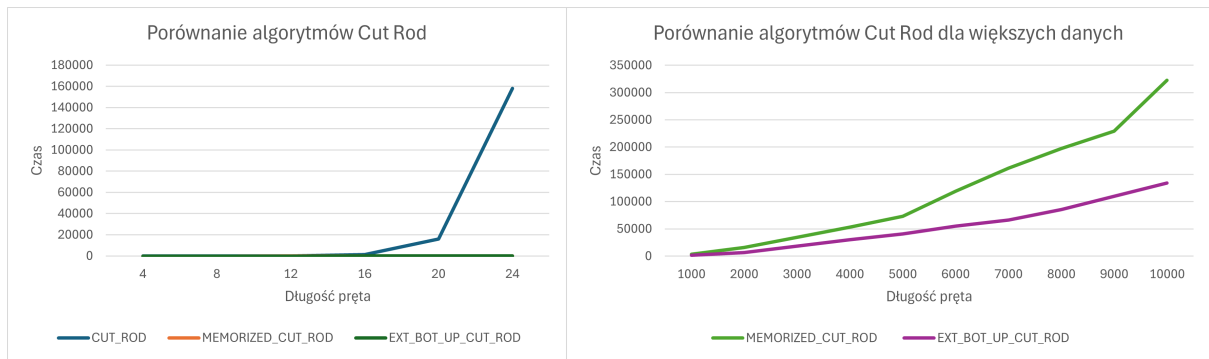
Wnioski

Algorytm rekurencyjny CUT_ROD wykonuje ogromną liczbę operacji, która rośnie bardzo szybko wraz z długością pręta, zgodnie z wykładniczą złożonością czasową $O(2^n)$. Przykładowo, dla długości 16 wykonuje 1251 operacji, a dla długości 24 już 158163. Ponieważ algorytm nie zapamiętuje wcześniej obliczonych wyników, wielokrotnie przelicza te same wartości, co powoduje gwałtowny wzrost liczby operacji. Wykres przybiera charakterystyczny kształt krzywej wykładniczej, gwałtownie rosnącej wraz z długością pręta.

Wnioski

Algorytm MEMORIZED_CUT_ROD oparty na memoizacji ma złożoność $O(n^2)$. Dzięki eliminacji nadmiarowych obliczeń działa szybciej niż standardowy algorytm rekurencyjny, ale przy dużych długościach pręta jego czas działania nadal znacząco rośnie. Algorytm EXT_BOT_UP_CUT_ROD również ma złożoność $O(n^2)$, ale działa iteracyjnie, co czyni go bardziej wydajnym. Podejście zastosowane w tym kodzie redukuje koszty zarządzania pamięcią i narzut rekurencji, przez co osiąga lepsze wyniki dla dużych danych.

Wnioski

CUT_ROD jest zdecydowanie najmniej wydajnym rozwiązaniem, co doskonale widać na wykresie. W porównaniu do MEMORIZED_CUT_ROD i EXT_BOT_UP_CUT_ROD, które wykazują znacznie większą efektywność już przy mniejszych zbiorach danych. Natomiast z drugiego wykresu widać, że wraz ze wzrostem długości pręta, zarówno wartość MEMORIZED_CUT_ROD, jak i EXT_BOT_UP_CUT_ROD rosną w sposób wykładniczy. Dla każdej długości pręta wartości te znacząco się różnią, z wyraźnie wyższymi wartościami dla MEMORIZED_CUT_ROD.

Zadanie 3

LCS_REKU_SPAM

```
int LCS_REKU_SPAM(const string &s1, const string &s2, int m, int n, int **b) {
    if (m == 0 || n == 0)
        return 0;

    if (b[m][n] != -1)
        return b[m][n];

    if (s1[m - 1] == s2[n - 1])
        return b[m][n] = 1 + LCS_REKU_SPAM(s1, s2, m - 1, n - 1, b);

    b[m][n] = max(LCS_REKU_SPAM(s1, s2, m, n - 1, b), LCS_REKU_SPAM(s1, s2, m - 1, n, b));
    return b[m][n];
}
```

Działanie funkcji LCS_REKU_SPAM

- Jeśli m lub n wynosi 0 (czyli dotarliśmy do początku jednego z napisów), zwracane jest 0, ponieważ nie ma już żadnych znaków do porównania.
- Jeśli wartość $b[m][n]$ jest różna od -1 , oznacza to, że wynik dla tej pary indeksów został już obliczony wcześniej. W takim przypadku zwracana jest zapisana wartość.
- Jeśli znak $s1[m - 1]$ jest równy $s2[n - 1]$, oznacza to, że znak ten należy do szukanego podciągu.
- Wywoływana jest funkcja rekurencyjnie z indeksami $m - 1$ i $n - 1$, a wynik jest zwiększany o 1 i zapisywany w $b[m][n]$.
- Jeśli ostatnie znaki nie są równe, funkcja wybiera maksymalny wynik z dwóch możliwych ścieżek:
 - Pominięcie ostatniego znaku $s2$ ($m, n - 1$).
 - Pominięcie ostatniego znaku $s1$ ($m - 1, n$).
- Wynik maksymalny jest zapisywany w $b[m][n]$.
- Funkcja zwraca wartość $b[m][n]$, czyli maksymalną długość podciągu.

LCS_ITERA

```
char** LCS_ITERA(string& s1, string& s2, int& dlugosc) {
    int m = s1.length();
    int n = s2.length();

    int** c = new int*[m + 1];
    char** b = new char*[m + 1];
    for (int i = 0; i <= m; i++) {
        c[i] = new int[n + 1];
        b[i] = new char[n + 1];
    }

    for (int i = 0; i <= m; i++) c[i][0] = 0;
    for (int j = 0; j <= n; j++) c[0][j] = 0;

    for (int i = 1; i <= m; i++) {
        for (int j = 1; j <= n; j++) {
            if (s1[i - 1] == s2[j - 1]) {
                c[i][j] = c[i - 1][j - 1] + 1;
                b[i][j] = '\\';
            } else if (c[i - 1][j] >= c[i][j - 1]) {
                c[i][j] = c[i - 1][j];
                b[i][j] = '|';
            } else {
                c[i][j] = c[i][j - 1];
                b[i][j] = '-';
            }
        }
    }
}
```

```

    }
}

dlugosc = c[m][n];

for (int i = 0; i <= m; i++) {
    delete[] c[i];
}
delete[] c;

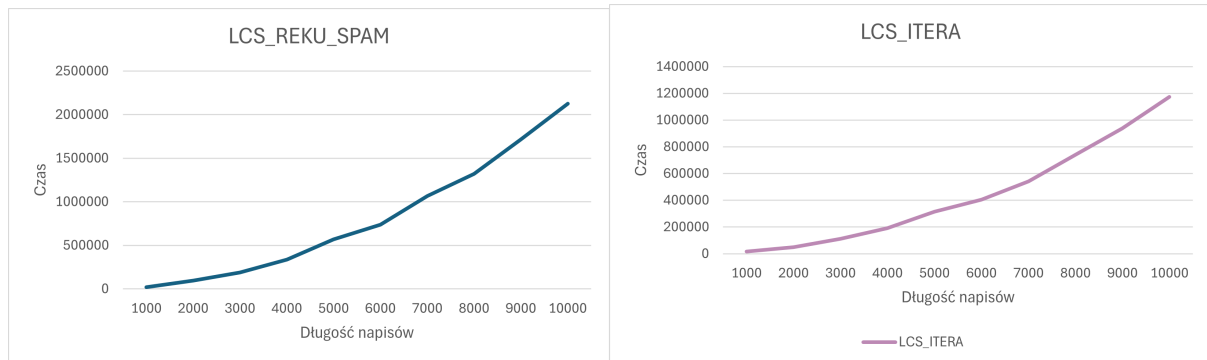
return b;
}

```

Działanie funkcji `LCS_ITERA`

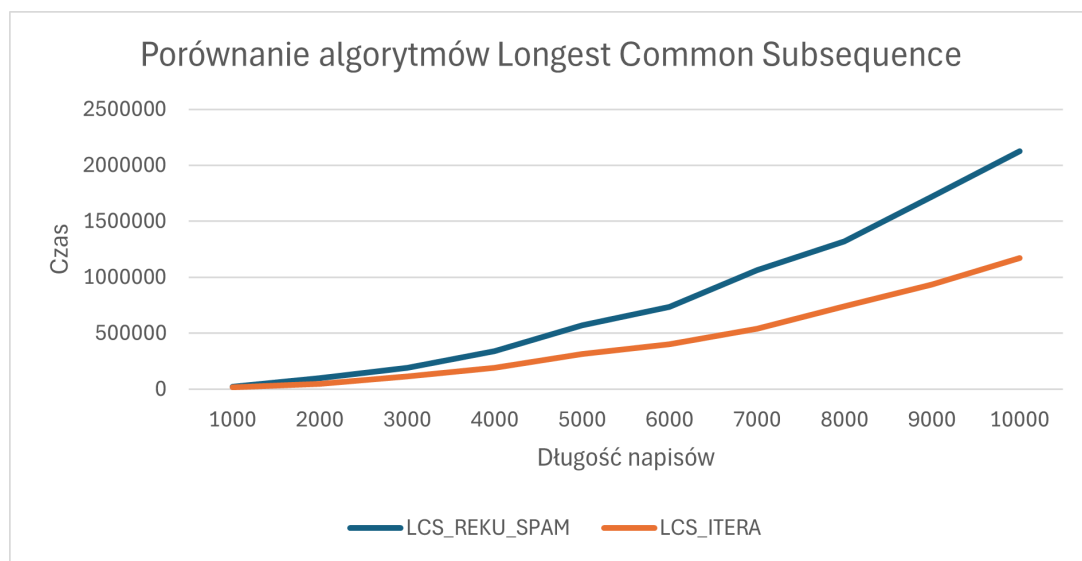
- Funkcja przyjmuje dwa napisy $s1$ i $s2$ oraz referencję do zmiennej $dlugosc$.
- Na początku obliczane są długości napisów m i n .
- Tworzone są dwie tablice dynamiczne:
 - Tablica c o wymiarach $(m + 1) \times (n + 1)$ przechowująca długości LCS dla odpowiednich podciągów.
 - Tablica b o wymiarach $(m + 1) \times (n + 1)$ przechowująca kierunki, które pozwalają odtworzyć LCS.
- Następnie wiersz i kolumna zerowa w tablicy c są wypełniane zerami, ponieważ dla pustego napisu długość LCS wynosi 0.
- Algorytm dynamiczny wypełnia tablice c i b :
 - Iteracja rozpoczyna się od $i = 1$ i $j = 1$.
 - Jeśli znak $s1[i - 1]$ jest równy $s2[j - 1]$, oznacza to, że znak należy do LCS. Tablica $c[i][j]$ jest obliczana jako $c[i - 1][j - 1] + 1$, a w tablicy $b[i][j]$ zapisywany jest znak '\ ' oznaczający ruch diagonalny.
 - Jeśli znaki są różne, wybierana jest maksymalna wartość między $c[i - 1][j]$ (pominięcie znaku w $s1$) oraz $c[i][j - 1]$ (pominięcie znaku w $s2$). Kierunek ruchu jest odpowiednio oznaczany jako '|' (w górę) lub '-' (w lewo).
- Po zakończeniu iteracji długość LCS jest zapisana w $c[m][n]$ i przekazywana przez referencję w zmiennej $dlugosc$.
- Tablica c jest zwalniana z pamięci, a tablica b jest zwracana jako wynik funkcji.

Zadanie 4

Wnioski

Algorytm LCS_REKU_SPAM charakteryzuje się wysokimi czasami wykonania, które rosną bardzo szybko wraz ze wzrostem długości napisów. Jest to związane z jego wykładniczą złożonością czasową $O(2^n)$, co wynika z jego rekurencyjnej natury. Algorytm LCS_ITERA osiąga lepsze czasy wykonania, ponieważ wykorzystuje podejście iteracyjne z tablicą dynamiczną. Jego złożoność czasowa to $O(n * m)$, gdzie n i m to długości dwóch porównywanych napisów. Dzięki temu algorytm jest efektywniejszy przy większych danych wejściowych.

Wnioski

Algorytm LCS_REKU_SPAM jest mniej wydajny od LCS_ITERA ze względu na swoją wykładniczą złożoność, podczas gdy LCS_ITERA, działa szybciej i lepiej skaluje się dla dłuższych napisów.

Zadanie 5

RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR

```
void RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR(int s[], int f[], int n, int k, int zajecia[], int &ile) {
    int m = k + 1;
    while (m <= n && s[m] < f[k]) {
        m++;
    }
    if (m <= n) {
        zajecia[ile++] = m;
        RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR(s, f, n, m, zajecia, ile);
    }
}
```

Działanie funkcji RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR

- Parametry :

- $s[]$ - tablica czasów rozpoczęcia zajęć
- $f[]$ - tablica czasów zakończenia zajęć, uporządkowana rosnąco.
- n - liczba zajęć (indeks ostatniego elementu w $s[]$ i $f[]$).
- k - indeks ostatnio wybranego zajęcia.
- $result[]$ - tablica wynikowa, w której przechowywane są indeksy wybranych zajęć.
- $count$ - liczba wybranych zajęć .

- Działanie:

- Chcemy znaleźć zbiór zajęć, które nie nachodzą na siebie, zaczynając od działania o indeksie k .
- Funkcja zaczyna od zajęcia o indeksie k i szuka pierwszego zajęcia m , które nie koliduje z wybranym zajęciem k . Czas rozpoczęcia $s[m]$ musi być większy lub równy czasowi zakończenia $f[k]$.
- Funkcja porusza się przez tablicę, zwiększając m , dopóki nie znajdzie pierwszego zajęcia, które spełnia powyższy warunek.
- Po znalezieniu takiego zajęcia:
 - * Dodaje jego indeks do $result[]$.
 - * Zwiększa licznik $count$.
 - * Wywołuje się ponownie dla zajęcia m jako nowego ostatniego wybranego zajęcia.
- Rekurencja kończy się, gdy $m > n$.

ACTIVITY_SELECTOR

```
void ACTIVITY_SELECTOR(int s[], int f[], int n, int zajecia[], int &ile){
    zajecia[ile++] = 1;
    int k = 1;

    for (int m = 2; m <= n; m++) {
        if (s[m] >= f[k]) {
            zajecia[ile++] = m;
            k = m;
        }
    }
}
```


Działanie funkcji **ACTIVITY_SELECTOR**

- Tablica *result*[], która przechowuje indeksy wybranych zajęć.
- Zmienna *count* służy do liczenia liczby wybranych zajęć.
- Pierwsza aktywność (o indeksie 1) jest zawsze wybierana.
- Indeks *k* przechowuje indeks ostatnio wybranego zajęcia (na początku 1).
- Pętla iteruje przez kolejne zajęcia (od $m = 2$ do $m = n$).
- Sprawdzane jest, czy czas rozpoczęcia zajęcia $s[m]$ jest większy lub równy czasowi zakończenia ostatniego wybranego zajęcia $f[k]$.
- Jeśli warunek jest spełniony:
 - Indeks *m* zostaje dodany do tablicy *result*[].
 - Zmienna *count* jest zwiększana.
 - Zmienna *k* jest aktualizowana na *m* (ostatnio wybrane zajęcie).
- Pętla kończy działanie po przetworzeniu wszystkich zajęć ($m > n$).

RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR2

```
void RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR2(int s[], int f[], int k, int zajecia[], int &ile) {  
    int m = k - 1;  
    while (m > 0 && f[m] > s[k]) {  
        m--;  
    }  
    if (m > 0) {  
        zajecia[ile++] = m;  
        RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR2(s, f, m, zajecia, ile);  
    }  
}
```

Działanie funkcji **RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR2**

- Funkcja rekurencyjnie wybiera zajęcia, zaczynając od zadanego indeksu *k*.
- Indeks *m* przechowuje potencjalny indeks zajęcia, które kończy się przed rozpoczęciem zajęcia o indeksie *k*.
- Pętla **while** iteruje wstecz przez indeksy zajęć (od $m = k - 1$ do $m > 0$):
 - Sprawdzane jest, czy czas zakończenia zajęcia $f[m]$ jest mniejszy lub równy czasowi rozpoczęcia zajęcia $s[k]$.
 - Pętla kończy działanie, gdy znajdzie takie zajęcie lub gdy $m = 0$.
- Jeśli znaleziono pasujące zajęcie ($m > 0$):
 - Indeks *m* zostaje dodany do tablicy *zajecia*[].
 - Zmienna *ile* jest zwiększana.
 - Funkcja wywołuje samą siebie rekurencyjnie z parametrami *s*, *f*, *m*, *zajecia* oraz *ile*.
- Rekurencja kończy działanie, gdy nie ma już pasujących zajęć ($m \leq 0$).
- Po zakończeniu rekurencji tablica *zajecia*[] zawiera indeksy wybranych zajęć w kolejności od najpóźniejszego do najwcześniejszego.

ACTIVITY_SELECTOR2

```
void ACTIVITY_SELECTOR2(int s[], int f[], int n, int zajecia[], int &ile) {
    zajecia[ile++] = n - 1;
    int k = n - 1;

    for (int m = n - 2; m >= 1; m--) {
        if (f[m] <= s[k]) {
            zajecia[ile++] = m;
            k = m;
        }
    }
}
```

Działanie funkcji ACTIVITY_SELECTOR2

- Ostatnie zajęcie (o indeksie $n - 1$) jest zawsze wybierane jako pierwsze.
- Indeks k przechowuje indeks ostatnio wybranego zajęcia (początkowo $n - 1$).
- Pętla iteruje wstecz przez kolejne zajęcia (od $m = n - 2$ do $m = 1$):
 - Sprawdzane jest, czy czas zakończenia zajęcia $f[m]$ jest mniejszy lub równy czasowi rozpoczęcia ostatnio wybranego zajęcia $s[k]$.
 - Jeśli warunek jest spełniony:
 - * Indeks m zostaje dodany do tablicy *zajecia*.
 - * Zmienna *ile* jest zwiększana.
 - * Zmienna k jest aktualizowana na m .
- Pętla kończy działanie po przeanalizowaniu wszystkich zajęć ($m < 1$).
- Po zakończeniu działania tablica *zajecia* zawiera indeksy wybranych zajęć w kolejności od najpóźniejszego do najwcześniejszego.

DYNAMIC_ACTIVITY_SELECTOR

```
void DYNAMIC_ACTIVITY_SELECTOR(int s[], int f[], int n) {
    int **c = new int *[n + 2];
    int **b = new int *[n + 2];
    for (int i = 0; i < n + 2; ++i) {
        c[i] = new int[n + 2]{0};
        b[i] = new int[n + 2]{0};
    }

    for (int i = 0; i <= n; ++i) {
        c[i][i] = 0;
        c[i][i + 1] = 0;
    }
    c[n + 1][n + 1] = 0;

    for (int l = 2; l <= n + 1; ++l) {
        for (int i = 0; i <= n - l + 1; ++i) {
            int j = i + l;
            c[i][j] = 0;
            for (int k = j - 1; k > i; --k) {
                if (f[i] <= s[k] && f[k] <= s[j] && c[i][k] + c[k][j] + 1 > c[i][j]) {
                    c[i][j] = c[i][k] + c[k][j] + 1;
                    b[i][j] = k;
                }
            }
        }
    }

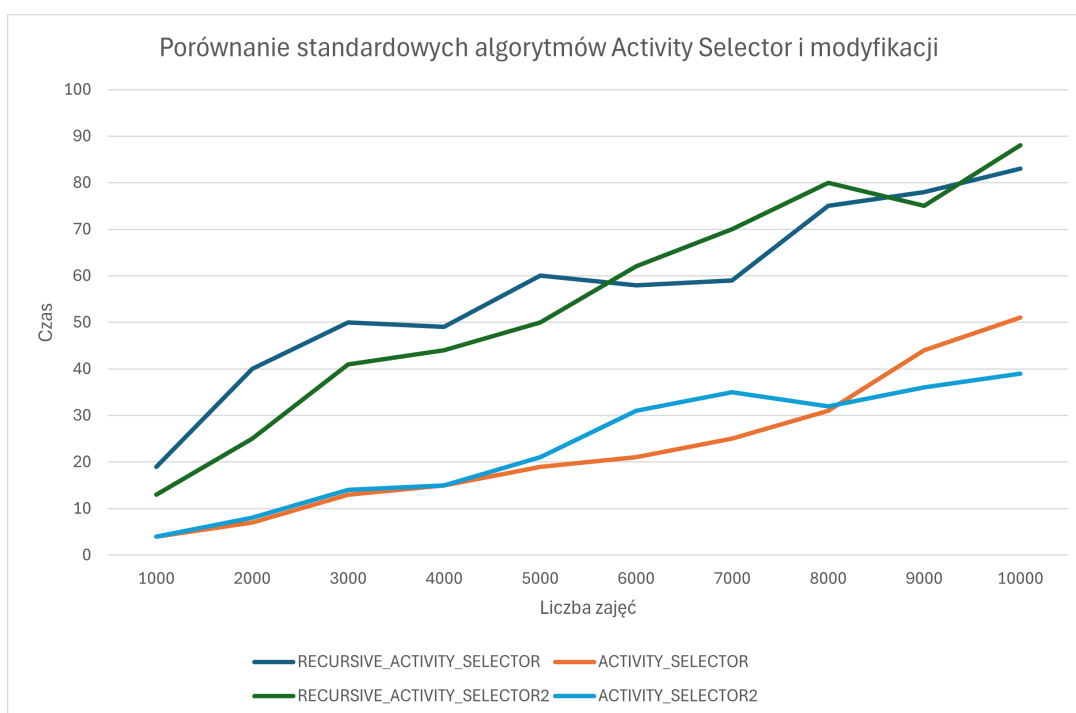
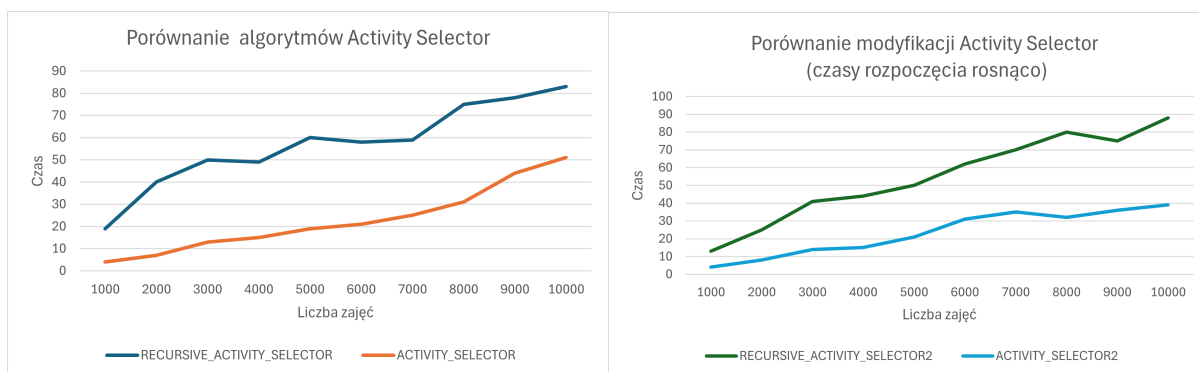
    for (int i = 0; i < n + 2; ++i) {
        delete[] c[i];
        delete[] b[i];
    }
}
```

```
    delete [] c;  
    delete [] b;  
}
```

Działanie funkcji DYNAMIC_ACTIVITY_SELECTOR

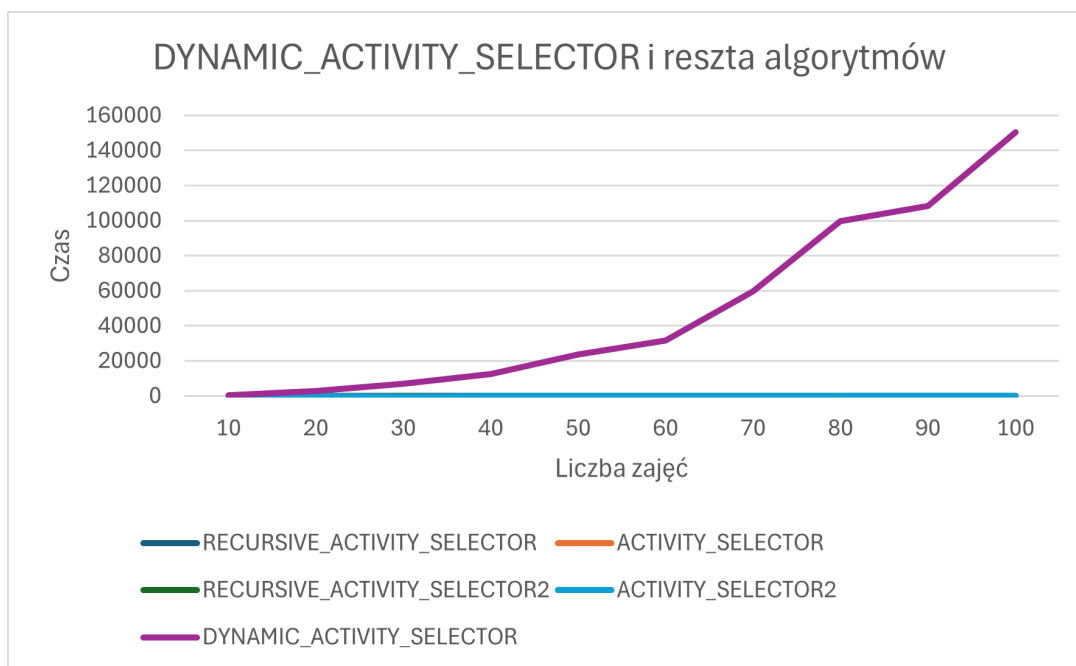
- Funkcja wykorzystuje dynamiczne programowanie do wybrania maksymalnej liczby zajęć, które nie nakładają się czasowo.
- Tworzone są dwie tablice:
 - Tablica $c[i][j]$ przechowuje maksymalną liczbę aktywności w przedziale od i do j .
 - Tablica $b[i][j]$ przechowuje indeks ostatnio wybranej aktywności w tym przedziale.
- Dla każdego możliwego przedziału długości od 2 do $n + 1$, funkcja iteruje przez wszystkie możliwe aktywności i aktualizuje tablicę $c[i][j]$ na podstawie warunku, że aktywność k może być wybrana.
- Funkcja kończy po obliczeniu maksymalnej liczby aktywności dla wszystkich przedziałów.

Zadanie 6

Wnioski

Algorytm `RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR` wykazuje wzrost czasu działania wraz ze wzrostem liczby zajęć. Rekurencja sprawia, że jest mniej efektywny przy dużych danych. Algorytm `ACTIVITY_SELECTOR`, wykorzystuje podejście iteracyjne, z złożonością czasową $O(n)$. Jego wydajność pozostaje stosunkowo wysoka nawet dla dużej liczby zajęć. Algorytm `RECURSIVE_ACTIVITY_SELECTOR2` na danych posortowanych względem czasu rozpoczęcia osiąga podobne wyniki do standardowej wersji, z lekimi różnicami w czasie. Algorytm `ACTIVITY_SELECTOR2` dla danych posortowanych względem czasu rozpoczęcia również wykazuje bardzo podobne czasy działania jak standardowy `ACTIVITY_SELECTOR`. To wskazuje, że sortowanie wejściowych danych względem czasu rozpoczęcia nie wpływa istotnie na jego efektywność.

Wnioski

Algorytm DYNAMIC_ACTIVITY_SELECTOR charakteryzuje się znacząco większym kosztem obliczeniowym w porównaniu do pozostałych, rosnącym gwałtownie wraz ze wzrostem liczby zajęć. Pozostałe algorytmy są znacznie bardziej wydajne, co czyni je praktyczniejszymi dla większych danych.